

ZÁVĚREČNÁ ZPRÁVA
Z
pracovní stáže ERASMUS

LIPTOVSKÁ NEMOCNICA
S POLIKLINIKOU
MUDr. IVANA STODOLU
LIPTOVSKÝ MIKULÁŠ

Petra Hlobilová
2 ZZP

p.hlobilova@seznam.cz

10.1. - 10.4. 2011

Program ERASMUS má na naší fakultě velmi dobrou pověst. Ať už prostřednictvím zahraničních studentů, se kterými se setkáváme, tak hlavně od našich spolužáků a kamarádů, kteří využili možnosti vyjet do zahraničí, se již od prvního ročníku doslycháme o nejrůznějších zážitcích, které na stáži prožili. A jelikož mě vždy lákalo vyjet někam za hranice a zkusit něco nového, začala jsem se o tuto možnost zajímat.

Bohužel pro záchranáře nebyla nabídka moc široká. Jen čtyři místa a navíc na Slovensko, což je pro Moravačku zahraničí asi jako Morava pro lidi z Čech. V duchu jsem záviděla ostatním oborům, pro které byly přichystány stáže ve Finsku nebo třeba v Africe. Ale co, řekla jsem si, že budu ráda alespoň za to, co je. Při mém rozhodování mě víc než dostatečně povzbudili třetáčky, které byly v Mikuláši loni a tak jsem se přihlásila.

Zní to jednoduše, ale než můžete odjet na stáž, je potřeba zařídit spoustu věcí.

1. „Výběrové řízení“

Jelikož většinou je zájemců o stáž víc, než nabízených míst, čeká každého takové malé výběrové řízení. Základem všeho je ale vyplnění přihlášky, která se dá najít na stránkách fakulty, nebo velmi jednoduše při prezentaci jednotlivých stáží na Uranu. Mimochodem všem zájemcům vřele doporučuji zajít na tuto akci, protože právě zde se dozví všechny potřebné informace.

Po podání přihlášky je nutné sepsat životopis (ve formě Europass) a motivační dopis, aby měla výběrová komise ponětí o tom, kdo jsme. Na základě tohoto je pak dobré připravit se na osobní pohovor. I pro nás, co jsme žádali o stáž na Slovensku, probíhal v angličtině. Tedy pár slov o tom, kdo jsme a hlavně proč chceme jet na ERASMUS.

Já jsem to naštěstí měla docela jednoduché, protože do nemocnice jsme chtěli jet pouze dva. Takže když mi přišel e-mail s tím, že jsem prošla, mohla jsem se v klidu soustředit na další kroky.

2. Před odjezdem

Dost lidí se bojí, že před odjezdem budou zavaleni hromadou úkolů a papírování, aby mohli odjet. V podstatě je to pravda, věci na vyřizování je hodně, ale není to nic, co by se s trochou snahy nedalo zvládnout.

Největší potíže nám činilo zařízení pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou třetí osobě (tzv. „na blbost“). Zdálky vypadaly všechny stejně a výhodně, ale když jsme se snažili rozpitvat, na co se vztahují, zjistili jsme, že ani jedna z možností nekryje škody způsobené na vybavení nemocnice, což byl náš hlavní požadavek. Naštěstí po dlouhém boji jsme se dozvěděli, že OZV nabízí možnost uzavřít pojištění, které kryje vše potřebné (včetně úrazového pojištění), tak jsme ho využili. K dalšímu papírování patří finanční dohoda, která zajišťuje přiznání stipendia, potvrzení o zdravotní způsobilosti vystavené obvodním lékařem a kopie očkovacího průkazu, kde je zřejmé, že jsme očkováni proti hepatitidě. Není na škodu mít očkování i meningokoka, hlavně kvůli práci na OAIM.

Trošku nepříjemný byl fakt, že jsme měli mít před odjezdem uzavřený semestr. Tedy všechny zápočty a zkoušky. Ale nakonec to přece jen nebylo tak zlé, protože ze studijního oddělení nám prodloužili zkouškové období a stačilo, když jsme měli hotové všechno až na konci ročníku. Ale samozřejmě, čím více se toho stihne před odjezdem, tím lépe. Také je dobré (a slušné) omluvit se vyučujícím, na jejichž hodiny nemůžete chodit, zatímco jste na stáži. Stačí krátký e-mail, většina už to stejně ví. Dále jsme si museli domluvit podmínky výběru témat bakalářských prací s pí. Škopovou.

Jediné, co můžu k části „před odjezdem“ dodat, je malé doporučení - nemyslete si, že za vás někdo něco zařídí. Budete přesně vědět, co je potřeba, ale bude na vás, jak to uděláte.

3. Doprava

Vzhledem k tomu, že Liptovský Mikuláš je coby kamenem dohodil od mého bydliště, nebyla doprava problém. Jezdí tam každou chvíli vlaky, ale k přemístění jsme využili auto. E-mailem jsme si domluvili čas příjezdu s náместníčkou riaditeľa pre ošetrovatélsku starostlivosť, PhDr. Koleňovou, Tonda mě nabral v Ostravě a jeli jsme.

4. Ubytování

Že to nebude žádná sláva, jsme věděli. Sami jsme si zvolili ubytovnu pro zaměstnance nemocnice, protože to pro nás bylo nejjednodušší a zdaleka také nejlevnější. Stačilo říct a vše potřebné zařídila pí Koleňová. Bydleli jsme v malých pokojích, kde byla jen postel, stůl, skříň a umyvadlo. Všechno řádně staré a rozvrzané. Koberec nikdo nevyluxoval pěkně dlouho. Sociální zařízení byla společná pro celé patro, rozdělená jen na mužské a ženské. Kuchyňka žádná, možnost ohřát si jídlo nebo vyprat nějaké oblečení nebyla. Dostali jsme nové polštáře a deky, povlečení nám zapůjčila vrchní sestra z OAIM. Nebylo to ideální, ale časem jsem se přizpůsobila, zabydlela si pokoj podle sebe a naučila se fungovat v těchto podmínkách. Koneckonců od začátku jsme věděli, do čeho jdeme.

5. Strava

Jak už jsem řekla, na ubytovně nebyla možnost přípravy jídla. Místo ledničky jsme vesele využívali okenní parapet a některá teplá jídla zařídila rychlovarná konvice. Při cestě do nemocnice je malá pekárna, která nám zajišťovala snídani, a vše potřebné jsme si kupovali v nedaleké Hypernově. Nicméně teplé jídlo je potřeba, a tak není problém domluvit se na odděleních a brát si obědy stejně jako ostatní. Nejlepší je koupit si lístky přímo od sester, protože jsou o něco levnější.

6. Práce v nemocnici

Nyní k práci - byli jsme na pozici zdravotních sester, dělali jsme tedy všechno, co ony.

Chirurgická jednotka intenzivnej starostlivosti - JIS

Byla mým prvním oddělením. Po velmi milém přijetí vrchní sestrou a seznámení s primářem oddělení jsem se začala rozkoukávat. První týden je pro mě vždy nejhorší. Orientace na oddělení, abych vůbec věděla, kde co je, chvíli trvá, a také než si zvyknu na chod oddělení, denní harmonogram a zvyklosti, jak se co dělá. No prostě spousta informací. A to jsem hned druhý den nahradila jednu stálou sestru. Takže jsme zůstali na šest pacientů samy dvě. Nejdřív jsem byla trochu vyděšená, ale časem jsem si zvykla, a začalo se mi moc líbit, že mám přehled o pacientech - co se s nimi děje atd. Navíc tohle byl měsíc, kdy jsme potřebovali na týden odjet na kurz záchrany z ledu, takže jsme si museli nahustit služby tak, abychom vše stihli. V konečném výsledku to vypadalo tak, že jsem chodila každý den na 12ku, což bylo sice náročné, ale na druhé straně můžu říct, že jsem opravdu věděla, co se na oddělení děje. Občas, když na JISce nebylo moc práce, jsem chodila pomáhat na standardní oddělení, které bylo v podstatě hned vedle. Tohle vedlo ke všeobecné spokojenosti - já jsem se nenudila na JISce a sestřičkám jsem aspoň ulehčila trochu práce s měřením tlaků, rozdáváním léků atd.

Musím říct, že na chirurgii se mi líbilo ze všech oddělení nejvíc. Zprvce práce byla opravdu zajímavá, o odborné výkony jsem neměla nouzi a zadruhé mě velice potěšil přístup personálu - od primáře až po upravovačky a pomocnice, všichni byli vstřícní a opravdu moc milí.

Interní jednotka intenzivnej starostlivosti - JIS

Moje druhé oddělení - na rozdíl od nově postaveného chirurgického pavilonu, na interně bylo vidět, že má už zasloužený věk. Prvních pár dní mi připadala ponurá, a zvyknout si tam mi dalo docela práci. Po zkušenosti z chirurgie, kde jsme byly na oddělení dvě, jsem se nemohla sít s tím, že zde byly tři sestry, staniční sestra a já - tedy pět lidí na deset pacientů. První týden jsem se tedy snažila „zapadnout“ - seznámit se s oddělením a být co nejvíc užitečná. V průběhu ale moje snaha trochu upadla, vypadalo to, že sestry si radši udělají svoji práci samy. Navíc zde nebylo tolik odborné práce. Interna neoperuje, všichni vážnější kardiální pacienti byli tedy hned překládáni do okolních nemocnic. Co ale mohu jednoznačně vyzdvihnout, je přístup lékařů a staniční sestry. Byli ochotní se mnou stále dokola rozebírat EKG a zodpovídat moje dotazy. Staniční mi umožnila naplánovat si služby podle sebe, což považuji na nesmírně vstřícný krok a po celou dobu se snažila ukázat mi co nejvíce ze života na oddělení. Naučila jsem se samozřejmě spoustě nových věcí a v mnohém jsem se zdokonalila.

Oddělení anestezie a intenzivní medicíny - OAIM

Říkala jsem si - nejlepší na konec, když jsem se chystala na tohle oddělení. Jednoznačně nejvíce výkonů, se kterými jsem se nikdy nesesetkala, jednoznačně nejzajímavější pacienti. Hned „ze startu“ jsem ale pochopila, že úplně jednoduché to nebude. Při prvním setkání s vrchní sestrou jsem dostala striktně nalinkováno, jak bude moje stáž probíhat. Každý den osmičky a můžu být ráda, že mám posunutý nástup z pátku na pondělí. S vrchní rozhodně nebylo dobré si zahrávat, ale jakmile jsem přistoupila na její pravidla, nestačila jsem se divit, jak se s ní dá pěkně domluvit. První týden jsem byla hlavně na sálech. Práce tam byla skvělá, lékaři mě nechávali intubovat, zavádět laryngeální masky a „držet si pacienty na masce“. Dozvěděla jsem se spoustu informací, na které by na oddělení nebyl čas. Ke konci stáže jsem neměla problém nahradit sestru a spolupracovat s anesteziologem po čas celé operace.

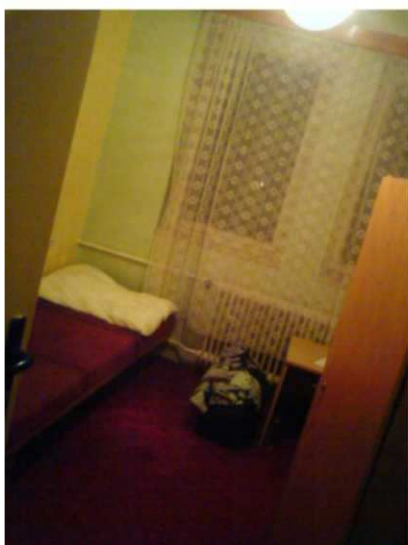
Práce na oddělení byla ale také velice zajímavá. Spousta nových informací a výkonů, hlavně v oblasti UPV, se kterou jsem se do té doby skoro nesesetkala.

7. Zábava

Aby to nevypadalo, že celá stáž je jen o práci v nemocnici, nemůžu opomenout bohaté možnosti, jak se zabavit v době volna. Jelikož vrchní sestry jsou maximálně přizpůsobivé a daly nám možnost zařídít si služby podle sebe, zůstala nám spousta času na poznávání krás Slovenska. Fakt, že další dvě místa pro stážisty nabídla Horská služba, byl zárukou skvělého lyžování ve středisku Jasná. Dále můžu doporučit termálne kúpalisko Bešeňová a aquapark Tatralandia. U nás však na celé čáře vyhrál termální pramen, který se ukrývá za vesnicí Kalameny. A samozřejmě hory, které obklopují Mikuláš, nabízejí nepřehledně mnoho výšlapů s nádhernými výhledy.

Nevím, jestli můžu hodnotit nemocnici jako celek. Jak jsem řekla, je to normální malá nemocnice se spoustou omezení a problémů. Nedostatek finančních prostředků je znát na každém kroku, bohužel vybavení jednotlivých oddělení ani spektrum prováděných výkonů není nijak oslňující, v porovnání např. s nemocnicí v ČB. Velice mile mě ale překvapil přístup sester i lékařů. Jednoznačně můžu říct, že stáž pro mě byla přínosem, už jen tím, že jsem si zkusila pracovat na odděleních celý měsíc. Minimálně si mnohem lépe umím představit, co taková práce obnáší. Pro další ročníky bych ale přece jen navrhovala zajistit stáž na lépe vybaveném, větším pracovišti, kde budou mít možnost vidět více, než zde.

Několik obrázků na závěr . . .

Ubytovna

OAIM a urgentní příjem

Chirurgická JIS

Poděkování

Chtěla bych poděkovat všem, díky kterým jsem mohla absolvovat stáž v Liptovském Mikuláši, Jihočeské Univerzitě, především Oddělení zahraničních vztahů, námestníčke riaditeľa pre ošetrovateľskú starostlivosť PhDr. Janě Cvengrošovej Kolečovej a v neposlední řadě personálu nemocnice - všem sestřám a lékařům, kteří se mnou trávili čas a předali mi mnoho poznatků a zkušeností. Jen díky jejich přátelskému přístupu se z práce stala příjemná zkušenost.

Zvláštní poděkování patří vrchní sestře chirurgické JIS Mgr. Kavcové a staniční sestře interní JIS pí. Benčové za jejich ochotu a vstřícný přístup.

Petra Hlobilová, 2ZZP
p.hlobilova@seznam.cz